

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/91/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214337
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Katarína Beniačová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712214337.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kataríny Beniačovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a Mgr. Márie Kašíkovej v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, ul. Gr?sslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 15C/204-2012-99 zo dňa 2. decembra 2013,

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e.

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd v celom rozsahu zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal voči odporcovi uloženia zaplatenia majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu bola spôsobená ním tvrdeným nesprávnym úradným postupom exekučného súdu - Okresného súdu Martin. Nesprávnosť postupu mala spočívať v okolnosti, že exekučný súd nerozhodol v zákonnej lehote o žiadosti navrhovateľa na zmenu súdneho exekútora v exekučnej veci vedenej u súdneho exekútora pod sp. zn. Ex 15285/2010. Vychádzal zo zistenia, že uvedená exekučná vec bola na Okresnom súde Martin vedená pod sp. zn. 17Er/6165/2010. V tomto konaní súdny exekútor podal dňa 13.12.2010 žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Okresný súd uznesením zo dňa 17.12.2010 jeho žiadosť zamietol z dôvodu, že exekučný titul je v celom rozsahu nevykonateľný. Podľa ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení platnom v čase doručenia predmetnej žiadosti, bola stanovená zákonná lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie 15 dní od doručenia žiadosti o udelenie poverenia, ktorá ale neplatila, ak sa jednalo o exekučný titul podľa ust. § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku. Okresný súd ustálil, že 15 dňová lehota sa vzťahovala iba na povinnosť súdu vydať poverenie pre exekútora. Neplatila ale v prípade, ak súd žiadosti nevyhovel. Napriek tomuto záveru však konštatoval, že rozhodnutie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora bolo vydané v zákonnej 15 dňovej lehote určenej na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi, nebol preto naplnený jeden zo zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti, a to nesprávny úradný postup.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Odporcovi ako účastníkovi v konaní úspešnému náhradu trov konania nepriznal, keďže z obsahu spisu ich existencia nevyplývala a odporca si tieto nevyčísľil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorým sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Namietal, že okresný súd nesprávne postupoval podľa § 101 ods. 2 O.s.p., keď vykonal pojednávanie bez jeho prítomnosti, ako aj prítomnosti jeho právneho zástupcu, napriek tomu, že riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. V tejto súvislosti uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Poukázal

na to, že už v žalobe urobil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že vec prejednáva a rozhoduje vylúčený sudca. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne aj v očiach verejnosti ho nemožno považovať za nestranného. V tejto súvislosti poukázal na právne názory uvedené v obdobných skutkových a právnych veciach Krajskými súdmi v Trnave, Nitre a Prešove. Takýto postup je tiež podľa jeho názoru v rozpore s judikatúrou

Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovania práva na nestranný súd. Ďalej namietal, že týmto postupom došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania, lebo nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal, ani k vykonaným dôkazom. Nemohol predložiť a označiť dôkazy, ktorými chcel preukazovať oprávnenosť svojho nároku, navyiac, vo veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Na záver poukázal na to, že odporca sa napriek výzve súdu k žalobnému návrhu nevyjadril, preto bol namieste postup podľa § 153b O.s.p. a boli splnené podmienky pre vydanie rozsudku pre zmeškanie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p. za súčasnej aplikácie § 156 ods. 3 O.s.p.), napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p.

Vo všeobecnosti je akceptovateľná úvaha odvolateľa, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy. Zásada kontradiktórnosti predovšetkým pojmovo predvída procesnú aktivitu účastníkov konania. Ťažiskom realizácie procesných práv účastníkov súdneho konania je pojednávanie, na ktoré bol navrhovateľ riadne a včas predvolaný a svojim postupom - bezdôvodnou neúčastou na súdnom pojednávaní - sa o ich bezprostredné naplnenie sám obral. V prípade účasti na pojednávaní by sa zúčastnil vykonávania dokazovania, mohol by navrhovať jeho doplnenie, resp. sa k vykonanému dokazovaniu vyjadriť a bol by poučený (aj) o predbežnom právnom posúdení veci (§ 118 ods. 2 O.s.p.). Pokiaľ navrhovateľ žiadal zrušiť nariadené pojednávanie s odôvodnením, že navrhuje prerušenie konania, okresný súd správne vyhodnotil uplatnený dôvod odročenia ako nie dôležitý (§ 119 ods. 1 O.s.p.), ako to tiež zodpovedá ďalej rozoberaným záverom o neopodstatnenosti tvrdení navrhovateľa o konaní „vylúčeného“ sudcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. (v spojení s § 119 O.s.p.) umožňuje súdu zväžiť dôvodnosť návrhu na odročenie pojednávania a nadväzne konať v neprítomnosti účastníkov konania. Odlišné chápanie predmetného ustanovenia by viedlo k jeho obsolentnosti a zároveň nežiaducim prietahom v konaní. Inými slovami, v prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva konať pred súdom (bližšie napríklad uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania. Ustanovenie § 119 ods. 2 písm. c/ O.s.p. predvída riešenie opísanej procesnej situácie (nesúhlas súdu s uplatneným dôvodom požadovaného odročenia) oznámením účastníkovi (na jeho elektronickú adresu), ako súd posúdil návrh na odročenie pojednávania. Okresný súd uvedený postup využil a navrhovateľovi oznámil, že jeho dôvod na odročenie pojednávania neakceptuje.

Následne, zákonný sudca správne postupoval pokiaľ vec prejednal a rozhodol. Odvolateľ v návrhu na odročenie pojednávania, ani v posudzovanom odvolaní neuviedol žiadne iné (ďalšie) okolnosti, ktoré by mali zakladať jeho vylúčenie, než tie, ktoré už boli predmetom posúdenia odvolacieho súdu, ktorý v súdnej veci rozhodoval o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Martin, ktorým bol jeho žalobný návrh odmietnutý (sp. zn. 7Co/55/2013-59 zo dňa 30.05.2013), kde dospel k záveru, že nie sú dôvody pre vylúčenie zákonnej sudkyne. Zároveň dotknutý záver o nevyklúčení rešpektuje aj aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu v otázkach posudzovania inštitútu sudcovskej nestrannosti (napr. uznesenia sp. zn. 3Nc/14/2010 z 31.05.2010; 6Cdo/201/2013 z 19.06.2013).

Neopodstatneným aj je tvrdenie navrhovateľa, že odporca sa k podanému žalobnému návrhu nevyjadril. Z obsahu spisu nesporne vyplýva, že odporca sa podaním doručeným okresnému súdu dňa 21.10.2013 vyjadril k žalobnému návrhu. Predmetné podanie bolo právnenému zástupcovi navrhovateľa doručené dňa 28.10.2013.

Rovnako nezodpovedá stavu veci ani tvrdenie navrhovateľa, že prvostupňový súd v rozhodnutí o zamietnutí návrhu, zároveň rozhodoval aj o jeho žiadosti na prerušenie konania. Ten v meritorom rozhodnutí o návrhu na prerušenie konania nerozhodoval, preto aj táto odvolacia námietka navrhovateľa je neopodstatnená.

Vo väzbe na samotné meritórne posúdenie daného prípadu odvolací súd poukazuje na zodpovednosť navrhovateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania a na viazanosť odvolacieho súdu odvolacími dôvodmi (§ 212 ods. 1 O.s.p.). Navrhovateľ v odvolaní rezignoval na akúkoľvek konkrétnu úvahu vo vzťahu k vecným dôvodom, ktoré okresný súd viedli k zamietnutiu návrhu. Fakticky sa obmedzil len na všeobecné konštatovanie ktoré je len opakovaním žalobného návrhu, a to bez relevantnej reakcie na konkrétne nosné dôvody meritórneho rozhodnutia, ktoré sa s vytýkanými zložkami nesprávneho úradného postupu vysporiadalo vo vecnej rovine.

Odvolací súd nemôže v sporovom konaní nahrádzať nevyhnutnú procesnú aktivitu účastníka a formulovať namiesto neho odvolacie dôvody, respektíve preskúmať rozhodnutie na základe iných než účastníkom konania v odvolaní vznesených námietok. Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní uvádza, že „v odôvodnení prezentované časové úseky nenasvedčujú“ konštatovaniu okresného súdu o dodržaní namietaných lehôt, ide z dôvodu absencie bližšej konkretizácie o ktoré časové úseky sa má jednať, o námietku, ktorú nemožno preskúmať. Okresný súd dôsledne uviedol rozhodujúci skutkový stav na základe ktorého konštatoval, že exekučný súd v lehote 4 dní od doručenia mu žiadosti súdneho exekútora o nej rozhodol, a to tak, že túto ako nedôvodnú zamietol. Zároveň poukázal na to, že zákonná 15 dňová lehota na vydanie poverenia sa na daný prípad, kedy došlo k zamietnutiu žiadosti súdneho exekútora, nevzťahuje. Je výlučne na ťarchu odvolateľa, že vo vzťahu k žiadnemu z týchto vecných argumentov, na ktorých okresný súd založil svoje meritórne zamietajúce rozhodnutie nepredložil relevantnú, respektíve akúkoľvek protiargumentáciu.

Nakoľko odvolacie dôvody navrhovateľa boli neopodstatnené a neboli zistené ani nedostatky v postupe okresného súdu, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny.

Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj odvolaním výslovne nenapadnutý, ale od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvostupňového konania. Okresný súd náležite aplikoval zásadu úspechu v spore i návrhový charakter rozhodovania o náhrade trov.

O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Navrhovateľ nebol v tomto štádiu konania úspešný, preto podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania. Naproti tomu odporca si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnil (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a fakticky mu žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.